

sterven? en o! de kapellen zijn zoo mooi, en deze kapel kost zoovele duizend lire en die andere zooveel.

Nu, dit alles maakt het gevoelige vrouwenhart week. Gij laat hem zijn gang gaan, half uit gestreelde ijdelheid, half uit medelijden, half uit „en ick en weet niet wat.” En dan al pratende en rijdende wijkt uwe ontstemming en begint ge u behagelijker te gevoelen. Ge laat den vroolijken drommel voortpraten, en tusschen zijn dwaze of sentimenteele uitvallen, tusschen den goedmoedigen humor, die ook zich zelf niet spaart, begint ge belang te stellen in zijn leven en in dat der plebeïesche bevolking, waarop ge van uit uw rijtuig neer ziet; ge gaat gevoelen dat ge beide menschen zijt van 't zelfde maaksel, gij met meer kennis en verstand, hij met oogen en zinnen voor twee, maar beide met een hart, beide met een leven achter u vol lief en leed; en ge schaamt u dat hij niet klaagt en tobt, ook al weet hij niet of zijn kinderen dien avond hunne „minestra” (soep) of *macaroni* zullen hebben; ge gevoelt dat zijne elasticiteit verre de uwe overtreft, dat het genot van te leven steeds weer bij hem opborrelt, zijn levenskracht onbedwingbaar is. En ge begint daar bewondering voor te hebben, het beter te begrijpen. Deze zon geeft iets wat ge in uwe mooie schaduwrijke lanen vol diepte niet vindt. Ge denkt daar ernstig en gewichtig, ge verdiept u daar in u zelve en al *grübelnd* of in stille opgewondenheid maakt ge u zoo groot of zoo klein, dat een ander er u niet meer uit herkennen zou; ge vormt en kneedt zoo lang uwe gedachten tot ge niet meer weet of zij in den hemel of op aarde te huis behooren; ge wilt vliegen tot ver boven de wolken en bemerkt dan dat uwe voeten vastzitten in de klei, stevig en soliede. En hier neen — men vormt en kneedt niet; gedachten diep en rijp ontbreken dikwijls; maar denkbeelden, helder als de blauwe hemel, schitterend als de zon boven hun hoofden, springen te voorschijn, klaar, gevormd als Pallas Athene uit het hoofd van Zeus. De oneffendheden op hun weg schijnen hun geen bergen, maar zij glijden er over heen, luchtig, zelfs sierlijk. Waaraan niets te veranderen valt, heeft afgedaan, is dood. Laten de dooden hunne dooden begraven, dit woord verstaan zij. — Hoeveel kinderen hebt ge? — vroeg ik aan een vrouw uit 't volk, die de borst gaf aan een klein wurmpje, en met zulk een stralenden blik vol moederliefde en moedergenot er op neerkijkend als ware 't haar eersteling. — Zestien Signora, zei ze, maar zes zijn er op 't *Campo Santo*. „*Meglio così*”, ('t is beter zoo) voegde zij er half weemoedig, half vergenoegd bij, „zij hebben 't beter daar. En op Allerzielen krijgen zij bloempotten, en wij houden hun graf in orde.”

Maar wij zijn nog bij onzen koetsier en rijden met hem rond. Wij zien dat hij onze ziel en onze zaligheid verkoopt aan zijne collega's op den bok, aan wie hij met een paar vingerbewegingen vertelt, hoe 't gesteld is met onze beurs en met ons hart. Elke vreemdeling representeert voor hem een goudzak, dien hij mede moet helpen ledigen. Daar komt deze immers voor in zijn mooie Napels? Daarvoor heeft hij immers 't gezicht van den Vesuvius en van den mooien blauwen golf? Zijn geweten vertelt hem dan ook volstrekt niet dat 't een doodzonde is, zoo hij u een paar lire meer dan het tarief laat betalen;